

**ХМЕЛЬНИЦЬКА ОБЛАСНА РАДА
ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ УПРАВЛІННЯ ТА ПРАВА
ІМЕНІ ЛЕОНІДА ЮЗЬКОВА**

ЗАТВЕРДЖЕНО

Рішення вченої ради університету

«31» січня 2024 року,

протокол № 9.

Ректор, голова вченої ради університету,
доктор юридичних наук, професор

Олег ОМЕЛЬЧУК

«31» січня 2024 року

м.п.

**РОБОЧА ПРОГРАМА
навчальної дисципліни
«КУЛЬТУРА МОВЛЕННЯ НАУКОВЦЯ»
для підготовки на третьому (освітньо-науковому) рівні
здобувачів ступеня доктора філософії
зі спеціальності 281 Публічне управління та адміністрування
галузі знань 28 Публічне управління та адміністрування**

РОЗРОБНИК:

Доцентка кафедри мовознавства,
кандидатка філологічних наук _____ Юлія СТЕПЧУК
5 січня 2024 року

СХВАЛЕНО

Рішення кафедри мовознавства
8 січня 2024 року, протокол № 6

Завідувачка кафедри,
докторка педагогічних наук, доцентка _____ Ольга НАГОРНА
8 січня 2024 року

Деканеса факультету публічного управління,
кандидатка наук з державного управління, доцентка _____ Тетяна ПІДЛІСНА
8 січня 2024 року

ПОГОДЖЕНО

Рішення методичної ради університету
«23» січня 2024 року, протокол № 4

Голова методичної ради університету,
кандидатка наук з державного управління,
доцентка _____ Ірина КОВТУН
«23» січня 2024 року

ЗМІСТ

	Стор.
1. Опис навчальної дисципліни	– 3
2. Заплановані результати навчання	– 4
3. Програма навчальної дисципліни	– 6
4. Структура вивчення навчальної дисципліни	– 14
4.1. Тематичний план навчальної дисципліни	– 14
4.2. Аудиторні заняття	– 15
4.3. Самостійна робота	– 15
5. Методи навчання та контролю	– 15
6. Схема нарахування балів	– 16
7. Рекомендована література	– 16
7.1. Основна література	– 16
7.2. Допоміжні література	– 17
8. Інформаційні ресурси в Інтернеті	– 18
1. Опис навчальної дисципліни	
1. Шифр і назва галузі знань	– 28 Публічне управління та адміністрування
2. Код і назва спеціальності	– 281 Публічне управління та адміністрування
3. Спеціалізація	– немає
4. Назва дисципліни	– Культура мовлення науковця
5. Тип дисципліни	– Обов'язкова
6. Код дисципліни	– ОК4
7. Освітній рівень, на якому вивчається дисципліна	– третій
8. Ступінь вищої освіти, що здобувається	– доктор філософії
9. Курс	– перший
10. Семестр	– перший
11. Обсяг вивчення дисципліни:	
1) загальний обсяг (кредитів ЄКТС / годин)	– 3 / 90
2) денна / заочна форма навчання:	
аудиторні заняття (годин)	– 14
% від загального обсягу	– 15,5
лекційні заняття (годин)	– 8
% від обсягу аудиторних годин	– 57
практичні заняття (годин)	– 6
% від обсягу аудиторних годин	– 43
самостійна робота (годин)	– 76
% від загального обсягу	– 84,5
12. Форма семестрового контролю	– Залік
13. Місце дисципліни в логічній схемі:	
1) попередні дисципліни	–
2) супутні дисципліни	ОК 3. Академічне письмо іноземною мовою
3) наступні дисципліни	ВК 13 «Менеджмент і презентація наукових та освітніх проектів», ВК 15 «Методика викладання у вищій освіті», ВК 18 «Психологія спілкування», ВК 19 «Практична риторика», ВК 23 «Теорія аргументації».
14. Мова вивчення дисципліни	Українська.

2. Заплановані результати навчання

Програмні компетентності, які здобуваються під час вивчення навчальної дисципліни

Загальні компетентності:

ЗК 3. Здатність до професійного спілкування іноземною мовою, належного вживання української мови, використання професійної термінології відповідно до традицій офіційно-ділового стилю усного та письмового мовлення, налагоджувати наукову взаємодію.

ЗК 4. Здатність до самокритики та самонавчання, удосконалювати й розвивати професійний, інтелектуальний і культурний рівні, ініціативність.

ЗК 8. Здатність розуміти основи науково-педагогічної діяльності, комунікувати, зрозуміло доносити інформацію до підготовленої або непідготовленої аудиторії, навчати інших, викладати навчальні дисципліни.

Фахові компетентності:

ФК 1. Здатність виконувати оригінальні дослідження, досягати наукових результатів, які створюють нові знання в публічному управлінні та адмініструванні, дотичних до неї міждисциплінарних напрямів і можуть бути опубліковані у провідних наукових виданнях.

ФК 4. Здатність здійснювати науково-педагогічну діяльність у вищій освіті.

ФК 7. Здатність застосовувати, розробляти й удосконалювати сучасні технології, в тому числі адміністративно-управлінські, інформаційно-комунікаційні технології, в управлінській, адміністративній, науковій та освітній (педагогічній) діяльності.

ФК 12. Здатність виявляти, ставити та вирішувати проблеми дослідницького характеру у сфері публічного управління та адміністрування, оцінювати та забезпечувати якість виконуваних досліджень.

Результати навчання:

РН 2. Демонструвати навички презентації та обговорення результатів досліджень, наукових та прикладних проблем публічного управління та адміністрування державною та іноземною мовами, оприлюднювати результати досліджень у провідних наукових виданнях.

РН 5. Критично аналізувати та узагальнювати результати власних досліджень і доробок інших дослідників у контексті сучасних знань з досліджуваної наукової проблеми.

2. Заплановані результати навчання

Після завершення вивчення дисципліни здобувач повинен продемонструвати такі результати навчання:	
1. Знання <i>(здатність запам'ятовувати або відтворювати факти (терміни, конкретні факти, методи і процедури, основні поняття, правила і принципи, цілісні теорії тощо)</i>	
1.1)	визначати понятійний апарат специфічні риси писемної та усної форм наукового стилю української літературної мови, основні жанрові різновиди наукового стилю, традиційні стильові ознаки української наукової мови, короткі відомості з історії становлення і розвитку наукового стилю української мови;
1.2)	Глумачити мовні засоби організації наукової інформації в науковому тексті, обов'язкові вимоги до оформлення посилань, цитат, списку використаних джерел, мовні кліше для написання наукової статті, анотації, рецензії та відгуку;
1.3)	визначати поняття культури наукової мови та мовну норму;

1.4)	пояснювати структуру наукового дискурсу;
1.5)	знати основні семантичні та прагматичні аспекти наукової мови;
1.6)	описувати основні універсальні та етноспецифічні аспекти мовного спілкування.
2. Розуміння	
<i>(здатність розуміти та інтерпретувати вивчене, уміння пояснити факти, правила, принципи; перетворювати словесний матеріал у, наприклад, математичні вирази; прогнозувати майбутні наслідки на основі отриманих знань)</i>	
2.1)	вільно оперувати спеціальною термінологією для розв'язання професійних завдань під час розмовного дискурсу;
2.2)	усвідомлювати основні види, форми, моделі та структурні елементи комунікації;
2.3)	розуміти національні особливості вербальної та невербальної комунікації та соціокультурні закономірності;
2.4)	пізнати особливості комунікації в сучасному світі;
2.5)	обговорювати важливість вивчення феномена мовного спілкування;
2.6)	обговорювати особливості професійного використання основних принципів, правил й конвенцій безконфліктного спілкування;
2.7)	з'ясувати основні завдання комунікатора.
3. Застосування знань	
<i>(здатність використовувати вивчений матеріал у нових ситуаціях (наприклад, застосувати ідеї та концепції для розв'язання конкретних задач)</i>	
3.1)	застосовувати на практиці отримані теоретичні знання;
3.2)	кваліфіковано вести бесіду у діловій сфері спілкування;
3.3)	робити аналіз розмовного дискурсу;
3.4)	аналізувати аспекти мовної комунікації;
3.5)	долати бар'єри міжкультурної комунікації, уникати комунікативних хиб;
3.6)	використовувати на практиці мовні тактики у монологічній та діалогічній мові.
4. Аналіз	
<i>(здатність розбивати інформацію на компоненти, розуміти їх взаємозв'язки та організаційну структуру, бачити помилки й огріхи в логіці міркувань, різницю між фактами і наслідками, оцінювати значимість даних)</i>	
4.1)	розрізняти наукову мову, мовлення, комунікацію як лінгвістичні явища;
4.2)	встановлювати референтні зв'язки між науковими висловлюванням та наміром мовця;
4.3)	використовувати відповідні дейктичні елементи у висловлюваннях та встановлювати взаємовідповідності між дейксісом у мові;
4.4)	вирізняти різні максими принципу кооперації та підбирати відповідні комунікативні маркери та хеджи.
5. Синтез	
<i>(здатність поєднувати частини разом, щоб одержати ціле з новою системною властивістю)</i>	
5.1)	мати лінгвістичне розуміння природи та закономірностей функціонування наукового комунікативного акту;
5.2)	аналізувати мовні одиниці, визначати їхню взаємодію та характеризувати мовні явища і процеси, що їх зумовлюють;
5.3)	збирати фактичний матеріал з пропонованої теми (основні поняття, теорії та концепції), уміти застосовувати його у професійній діяльності.
6. Оцінювання	
<i>(здатність оцінювати важливість матеріалу для конкретної цілі)</i>	
6.1)	оцінювати підходи до вивчення і моделей наукової комунікації;
6.2)	оцінювати основні моделі процесів наукового дискурсу;

6.3)	оцінювати комунікаційну тактику і стратегію.
7. Створення (творчість) (здатність до створення нового культурного продукту, творчості в умовах багатовимірності та альтернативності сучасної культури)	
7.1)	використовувати сучасні вебтехнології і мультимедійні засоби у формі онлайн- дискусій, онлайн-презентацій;
7.2)	створювати наукові проєкти з пропонованих тем;
7.3)	брати участь у розробці групових комунікаційних проєктів.

3. Програма навчальної дисципліни

Змістовий модуль 1

Наукова комунікація як складова наукової діяльності

Тема 1.1. Мовна особистість науковця-дослідника в соціокультурній парадигмі XXI ст.

Наука як феномен культури, пріоритети початку третього тисячоліття. Цінності наукової діяльності. Культурологічний, антропоцентричний підходи до науково-дослідницької діяльності. Мова професійної діяльності людини.

Про функціонування державної мови в науковій сфері. Мовна особистість науковця. Вимоги до особистості науковця: наукова послідовність, інтелектуальна незалежність, наукова одержимість, наполегливість, нестандартність мислення, антипатія до догматизму і суб'єктивізму, наукова скромність, наукова коректність, стриманість, терпимість, комунікабельність, критично-рефлексивний стиль наукового мислення, наукова дисципліна, наукова толерантність.

Основні соціальні фактори впливу на формування української мовної особистості науковця. Вияв рівнів мовної культури науковця (рівня мовної правильності, інтеріоризації, насиченості мовою, адекватного вибору, володіння фаховою метамовою (за класифікацією Л.І. Мацько).

Мовно-фахові компетенції молодого дослідника. Мовно-комунікативна компетенція молодого дослідника як сукупність особистісних властивостей, мовних знань і вмінь, рис мовця, що складають прагматикон, комунікативних потреб, настанов, професійно-комунікативних умінь особистості спілкуватися в типових умовах професійної діяльності. Мовні здібності, мовне чуття, мовний смак. Мовно-термінологічна компетенція.

Дослідницька компетенція як сукупність умінь виконувати пошукове, наукове, експериментальне дослідження. Складові дослідницької компетенції: Мовно-інформаційна компетенція дослідника. Словники, довідникові матеріали, бібліотека фахової літератури – невід'ємна складова професійного кола майбутнього дослідника. Робота з інформаційно-пошуковими системами і каталогами бібліотек. Продуктивність сприйняття, осмислення інформації. Лексикографічна компетенція як сукупність загальних і спеціальних теоретичних знань, умінь і навичок роботи зі словниково-довідковими виданнями з науково-дослідною метою. Електронна енциклопедична і словникова література. Інтегрована лексикографічна система "Словники України" українського мовно-інформаційного фонду.

Тема 1.2. Науковий стиль української мови: загальна характеристика і специфічні риси.

Мета, завдання, сфера використання, основні функції наукового стилю. Підстилі наукового стилю. Традиційна класифікація підстилів і їх жанрові різновиди. Власне науковий підстиль і його жанри: наукова стаття, наукова монографія, кваліфікаційна (дисертаційна) робота. Навчально-науковий підстиль і його жанри: лекції, навчально-методичні видання (підручники, посібники, навчально-методичні збірники, конспекти, хрестоматії тощо). Науково-популярний підстиль і його жанри. Науково-діловий підстиль і його жанри: технічна документація (контракти та

інструкції для підприємств, резюме, повідомлення про досліди, інструкція, науковий звіт, аналітична записка, службовий лист, устав, положення). Науково-інформативний підстиль і його жанри: реферат, реферативний огляд, анотація, патентний опис. Науково-довідковий підстиль і його жанри: словники, довідники, каталоги. Термінологічний словник. Наукова замітка, наукова рецензія, відгук. Науковий огляд, науковий портрет, наукова біографія та ін.

Традиційні стильові ознаки наукової мови (абстрагованість, інформаційна насиченість, ясність і об'єктивність викладу, конкретність, логічна послідовність, монологічний характер викладу, діалогічність, лінійність, точність і однозначність, лаконічність, доказовість, переконливість, аналіз, синтез, аргументованість, нейтральність, безособовість та ін.). Образність та експресивність у науковому стилі.

Жанри усного наукового мовлення: діалогічні (дискусія, дебати, полеміка), монологічні (доповідь, лекція, повідомлення, звіт).

Комунікативні цілі і завдання усного наукового мовлення: повідомлення, переконання, схвалення, обговорення, пояснення.

Тема 1.3. З історії становлення і розвитку наукового стилю української мови.

Розширення сфери діяльності людей як умова виникнення наукового стилю. Елементи наукового стилю української мови в давній книжній українській мові. Наукові твори Київської Русі. Збагачення тематики наукових творів з філософії, риторики, історичної мемуаристики в кінці XVI – на початку XVIII ст. Розширення жанрового спектру (трактати, описи дослідів, огляди з певної галузі науки, літописи, хроніки та ін.). Наукові твори Острозької, Києво-Могилянської академії. Особливості українського наукового тексту кінця XIX – початку XX ст.: полемічність, діалогічність, образність, комунікативно-прагматичні складові наукового викладу. Діяльність Наукового товариства імені Тараса Шевченка: формування української наукової термінології. Мовна особистість ученого певної історичної епохи. Духовна енергія, життєстійкість, талановитість самобутньої натури, установка на діалогове начало. Новий стиль наукового мовлення у праці “Із секретів поетичної творчості” І.Франка. Домінант наукової творчості у мовознавчих студіях О.Потебні, М.Драгоманова. «Десять заповідань простого писання і редагування» І.Огієнка. «Уваги до сучасної української літературної мови» О.Курило. Діяльність Термінологічної комісії при Українській академії наук. Вироблення української спеціальної термінології в Інституті української наукової мови.

Розвиток української наукової мови на сучасному етапі. Українська наукова мова у працях мовознавців і термінологів К.Городенської, С.Єрмоленко, С.Караванського, Т.Кияка, О.Кочерги, М.Кратка, Л.Мацько, Н.Непийводи, В.Перхач, Л.Полюги, О.Пономаріва, Р.Рожанківського, О.Сербенської, Л.Симоненко та ін.

Роль і місце лексикографії в розвитку наукової української мови. Міжнародні та всеукраїнські наукові конференції з проблем української науково-технічної термінології.

Тема 1.4. Мовні особливості української наукової мови

Фонетико-інтонаційні особливості усної форми наукового стилю. Комунікативні властивості наукової мови (повна вимова звуків, переважно розповідна інтонація, уповільнений темп мовлення).

Лексика наукового стилю. Широке використання слів з абстрактним значенням, термінологічної лексики, запозичених слів. Уживання слів у прямому значенні. Відсутність розмовних просторічних слів, слів з емоційно-експресивним забарвленням. Наукова і технічна термінологія. Основні вимоги до термінів: точність, асоціативність, варіативність та ін. Особливості синонімії у термінології. Відмінність термінів від професіоналізмів і професійних жаргонізмів. Українські відповідники до запозичених термінів. Фразеологізована термінологія і кліше.

Лексичні засоби наукового стилю (лексичний повтор, синонімічна заміна, анафора, протиставлення).

Словотворчі елементи в термінах: широке використання віддієслівних іменників, складних і складноскорочених слів.

Морфологія наукового стилю. Абстрагований характер викладу (іменники з абстрактним значенням, віддієслівні іменники, форма множини іменників з речовинним значенням та ін.). Перевага відносних прикметників. Аналітична форма вищого і найвищого ступенів порівняння якісних прикметників. Особливості уживання займенників у науковому стилі. Інформаційне навантаження особових дієслів, стійких дієслівно-іменникових сполук, дієслівних форм у наукових текстах. Функціональний діапазон сполучників і прийменників (видільні або обмежувальні частки, градаційні, приєднувальні, зіставні сполучники, обмежувально-видільні прийменники). Використання самостійних частин мови в ролі прийменників і сполучників.

Синтаксис наукового мовлення. Стилестична функція різних видів простого і складного речення в науковому стилі. Активні конструкції речення. Пасивні конструкції на -но, -то на означення результативності. Особливості вживання складносурядних і складнопідрядних речень у науковому стилі. Форми передачі чужої мови (пряма, непряма мова, цитата) у науковому стилі. Текст або надфразна синтаксична єдність у науковому стилі. Синтаксичні особливості усної форми наукового стилю мовлення: спрощення синтаксису, використання елементів діалогу.

Типові порушення норм наукового стилю: порушення послідовності і логіки викладу, недоречне використання засобів інших стилів мовлення, мовленнєва надлишковість.

Спеціальні графічні засоби: формули, таблиці, схеми, графіки, креслення.

Змістовий модуль 2

Культура писемного наукового мовлення

Тема 2.1. Наукові тексти різних жанрів: властивості і структурно-сміслові компоненти

Науковий текст як комунікативний блок. Структурні елементи наукового тексту. Причиново-наслідкові зв'язки між компонентами. Функції структурних елементів наукового тексту (пояснення, обґрунтування, уточнення, доповнення, унаочнення та ін.). Аспекти розгляду наукового тексту: змістовий, структурний, прагматичний. Типи інформації: змістовно-фактуальна, змістовно-концептуальна, змістовно-підтекстова. Властивості наукового тексту: зв'язність (єдність теми, змісту, оцінки змісту, композиції, зв'язок речень, абзаців), цільність на рівні змісту, функції, форми, наявність меж тексту (початок і кінець), логічність. Різновиди наукових текстів: академічні, навчальні, енциклопедичні тексти. Власне наукові тексти: науково-теоретичні і науково-експериментальні. Принципи відбору наукових текстів: принципи змістовної насиченості, наукової інформативності, новизни, змістової закінченості, доступності, проблемності.

Тема 2.2. Композиція писемного наукового тексту

Технологія аналізу наукового тексту. Поняття композиції в науковому тексті. Основні компоненти композиції. Поділ тексту на абзаци. Абзац як архітектонічна одиниця наукового тексту. Структурні, або композиційні види абзацу. Сміслова закінченість абзацу. Класична форма абзацу: формулювання теми, її розробка, висновки. Єдність змісту і логічна послідовність викладу. Зв'язок речень в абзаці і в тексті. Типи зв'язку: ланцюгова і паралельна. Засоби зв'язку: лексичний повтор, займенниковий повтор, синтаксичний повтор. Смісловий аналіз речення. Роль першого речення в абзаці. Інформативний центр речення. Розташування нової інформації.

Культура читання наукового тексту. Професійне читання наукового тексту. Інформаційно-пошукове, аналітико-критичне, творче читання наукового тексту. Види інформаційно-пошукового читання: *бібліографічне* (ознайомлення з бібліографічною інформацією, бібліографічний опис джерел, складання списку літератури), *переглядове*, (виділення тематичних слів), *ознайомлювальне*, *вивчальне*. Особливості аналітико-критичного читання (постановка питань, сортування матеріалу під певним кутом зору, коментарі до фрагментів тексту, рецензування тексту). Виховання читацької культури. Операції читання: сприйняття елементів друкованого тексту; декодування (розуміння), первинна мислительна обробка та інтерпретація вилученої інформації. Аудіювання наукового тексту. Способи аудіювання: зосереджене, уважне, неуважне. Види аудіювання: *не рефлексивне* (уміння уважно слухати), *рефлексивне* (активне втручання в мовлення співбесідника, створення сприятливих умов для спілкування).

Операційна обробка наукового тексту: поділ тексту на смислові частини, сортування смислових частин за їх значенням, групування їх за певними ознаками, виділення існуючих між ними залежностей); співвідношення вилученої інформації з існуючими знаннями; «згортання» інформації, зведення її до основних положень. Виписки, помітки в науковому тексті. Використання словників і довідкової літератури в роботі з науковим текстом.

Способи викладу в науковому тексті: опис, міркування, розповідь, повідомлення. Їх мета, структурні компоненти, мовні особливості. Наукові тексти-міркування і тексти-докази: семантико-стилістичне розмежування. Індуктивно-дедуктивний і дедуктивно-індуктивний виклад. Міркування-визначення, міркування-порівняння, міркування-доказ і міркування загального типу. Тези та їх види: прості, основні, складні, похідні, оригінальні. Структура тез: вступ (теза); основна частина; висновки.

Конспектування наукових джерел. Конспект як аналітико-синтетична переробка інформації вихідного тексту. Мета конспектування – вияв, систематизація, узагальнення найбільш цінної інформації. Види конспектування. Опорні слова для конспектування. Способи викладу матеріалу. Структурування обробленого матеріалу. Побудова логічних схем. Процес конспектування: сформованість сприйняття тексту, швидкість письма, скорочення слів. Конспектування кількох джерел. Власна оцінка оброблених джерел. Графічні засоби оформлення конспекту (використання кольору для виділення інформативних блоків у тексті). Редагування конспекту.

Анотування наукового джерела. Мета анотування. Об'єкти анотування: наукова стаття, монографія, дисертація, посібник та ін. Функції анотування: сигнальна, пошукова. Елементи анотації. Ключові слова для анотації. Види анотацій. Анотації за функціональним призначенням: довідкові, рекомендаційні. Основні аспекти змісту анотованих документів при складанні довідкової анотації. Маркери в анотації. Вимоги до анотування наукового джерела: внутрішньо логічна композиція, відбір відомостей, їх формулювання і розташування; мова анотації; стислість. Типові помилки при складанні анотацій: надлишковість, повтори, штампи, громіздкі словосполучення, складні конструкції, нечіткі визначення, невдалі вислови та ін. Етапи анотування наукового джерела. Модель довідково-рекомендаційної анотації наукового джерела: вступна частина (вихідні дані джерела), основна частина (перелік основних проблем та /або висновків тексту-джерела), заключна частина (актуальність і адресат джерела). Мовні стандарти для складання анотації.

Реферування наукового джерела. Реферативне читання наукових джерел за фахом. Основні функції реферату: інформаційна, пошукова. Об'єкти реферування: наукові статті, розділи з книг, патентні документи, депоновані рукописи. Класифікація рефератів: за належністю до певної галузі знань, способом характеристики первинного документу, кількістю джерел реферування (монографічні, реферати - фрагменти, оглядові або зведені, групові; за формою

викладу (текстові, табличні, ілюстровані або змішані); за обсягом або глибиною розгортання теми. Реферат та автореферат: подібність і відмінність. Етапи підготовки реферату. План-макет поаспектного аналізу документу при реферуванні. Вимоги до тексту реферату: конкретність, точність викладу думок автора, чіткість, лаконічність, дотримання стилю, обсяг. Основні способи реферативного викладу тексту: Мовні кліше для підготовки реферату наукового джерела. Редагування наукового тексту. Види редагування: вичитка; скорочення; обробка; переробка.

Тема 2.3. Мовне оформлення результатів наукової роботи

Мова і стиль викладу у науковій роботі. Вибір теми. Принципи вибору теми. Визначення структури наукової роботи. Складання робочого плану. Шляхи наукового пошуку та аналізу обраної теми. Опрацювання літературних джерел. Прийоми роботи з науковим текстом. Бібліографічний опис. Робота з українськими ресурсами мережі Інтернет. Програма наукового дослідження та його понятійний апарат. Методи наукових досліджень. Створення тексту науково-дослідної роботи. Композиційна організація наукового тексту: розділ, параграф, шрифтове виділення, графічне оформлення.

План наукового тексту. Типи планів. Принципи складання плану наукового тексту: членування тексту на смислові блоки; визначення основної думки кожного виділеного смислового блоку; формулювання пунктів плану. Графічна культура оформлення плану. План розгорнутого змісту наукового тексту і його композиційні блоки: вступ, основна частина, висновки. План згорнутого (стислового) змісту наукового тексту і його композиційні блоки: заголовок, анотація, зміст.

Заголовок наукового тексту. Можливі варіанти заголовків (у вигляді питання, окличного, розповідного речення). Вимоги до заголовка: відповідність означеній проблемі, лаконічність, однозначність, конкретність. Номінативна, інформативна, експресивно-апелятивна функції заголовка. Узгодження назви і змісту розділів з темою дослідження. Змістова насиченість і змістова коректність наукової інформації в основній частині. Збереження концептуальної ідеї дослідження. Логіка переходів від одного параграфа до наступного. Стилистична одноманітність формулювань. Дотримання принципу авторської скромності. Перевірка «чорнового» варіанту тексту наукової роботи: уточнення, доповнення, редагування. Посилання як сукупність бібліографічних відомостей про цитовану працю. Роль посилань у тексті, їх кількість і потреба. Вимоги до посилань.

Цитування. Види цитат: цитати-тези або докази; цитати-аргументи. Загальні вимоги до цитування. Цитування з першоджерел. «Непряме» цитування. Типові помилки при цитуванні. «Некоректне цитування» з наукових джерел. Компіляція і плагіат. Мовні кліше при цитуванні наукових джерел. Умовні позначення. Скорочення. Оформлення прізвищ та ініціалів у науковому тексті та у списку використаних джерел.

Оформлення списку використаних джерел: у порядку появи посилань у тексті; в алфавітному порядку. Оформлення електронних джерел інформації.

Мовні недоліки наукових робіт. Лексичні помилки: змішування паронімів, мовленнєва недостатність і надмірність. Експресивно забарвлені слова в неекспресивному мовленні, немотивоване використання розмовних, просторічних слів, вульгаризмів, застарілих слів і неологізмів, неправильне вживання слів з переносним значенням. Помилки у вживанні фразеологічних зворотів, синонімів, неправильне використання запозиченої лексики. Граматичні помилки: помилки словотворення; в утворенні форм іменників, прикметників, займенників, дієслів. Порушення принципу узгодження, керування, зв'язку між підметом і присудком. Помилки в побудові речень з дієприслівниковим зворотом, у реченнях з однорідними членами. Змішування прямої і непрямой мови. Причини мовних огріхів. «Екологія» наукової мови (О.Сербенська).

Тема 2.4. Наукова стаття як самостійний науковий твір

Різновиди апробації результатів наукового дослідження: наукова стаття, науковий виступ, монографія, навчальний посібник. Наукова стаття як один із видів наукових публікацій. Вимоги до змісту, форми, мови наукової статті. Основні компоненти наукової статті. Обсяг наукової статті. Види наукової статті: за змістом, читацьким призначенням, кількістю авторів. Методи написання статті: конструктивно-синтетичний; критико-аналітичний. Етапи роботи над науковою статтею. визначення мети написання статті. Підготовка першого варіанту статті на основі плану (тез). Відображення ключових слів назви в науковому тексті. Межі теми і обсяги наукової інформації у статті. План статті. Концептуальна інформація у вступі і у висновках. Аналіз наукового тексту. Критична оцінка результатів роботи. Компоненти вступу: постановка проблеми, її актуальність; науково-практичне значення того, що досліджуватиметься в основній частині, методи дослідження, джерельна база; аналіз останніх публікацій, в яких започатковано розв'язання означеної проблеми і на які спирається автор; виділення питань, яким присвячується стаття; формулювання мети і завдання статті. Основні тези-відповіді на завдання статті. Визначення використовуваних у статті термінів. Основна частина статті: повне обґрунтування отриманих результатів. Висновки статті: узгодженість між назвою, метою, завданнями і висновками. Досягнення мети статті. Перспективи наступних розвідок з питань, що розглядаються. Самоконтроль виконаної роботи на змістовому, логічному, мовностилістичному рівнях. Цитування у статті. Мовні кліше в науковій статті: для передачі мотивації актуальності теми і важливості дослідження; розгляду історії та сучасного стану розробки питання в науковій літературі; формулювання мети і завдань, викладу суті дослідження. Лексико-граматичні конструкції для оформлення власного бачення проблеми. Мовні засоби для передачі впевненості, критики, незгоди, спростування, припущення. Мовні кліше для висновків, пропозицій. Мовні огріхи в науковій статті.

Тема 2.5. Науковий відгук і наукова рецензія

Поява жанру відгуку в ХІХ – на початку ХХ ст. Види відгуків. Обсяг відгуку. Вимоги до відгуку-характеристики: оцінювання актуальності повноти і завершеності роботи, напрямів упровадження одержаних результатів, умінь студента працювати з науковою і довідковою літературою (в тому числі іноземною мовою), з електронними ресурсами; характеристика рівня розвитку дослідницьких навичок, ступеня самостійності, умінь організувати роботу над змістом структурних частин). Обґрунтування цінності отриманих результатів і висновків, їх відповідність поставленим цілям і завданням, оцінювання новизни практичної частини. Дотримання графіку виконання роботи і відповідальності виконавця, його організованості, підтвердження готовності виконаної роботи до захисту. Відгук-рецензія, його функції (інформувальна, оцінювальна, прагматична, рекламна). Основні тематичні блоки наукової рецензії: автор, уявний адресат, призначення, основні прийоми. Вибір об'єкта рецензування. Критерії оцінки до наукового твору. Етапи підготовки відгуку-рецензії. Визначення предмета наукового аналізу (доповідь, реферат, журнальна стаття, твір-есе, автореферат, дисертація тощо). Вимоги до відгуку-рецензії: повнота, глибина, всебічність розкриття теми; новизна та актуальність поставлених завдань і проблем (для певної галузі знань, розв'язання практичних завдань тощо); коректність аргументації і системи доказів; достовірність результатів; переконливість висновків; творче використання наукової і методичної літератури з означеної проблеми; повнота списку використаних джерел; ступінь самостійності автора рецензованої роботи. Мова наукового тексту.

Культура цитування.

Роль діалогу (уявного) між рецензентом та автором твору, рецензентом і читачами. Автор рецензії як фахівець-аналітик чи полеміст. Вияв особистісних цінностей автора рецензії. Наукова коректність і доброзичливість рецензента.

Виявлені недоліки та прорахунки в рецензованій роботі. Аргументування зауважень. Загальна оцінка роботи. Формулювання висновків з урахуванням виду і жанру рецензованого наукового джерела, його мети і поставлених автором завдань. Перевірка тексту рецензії на узгодженість між змістом і формою та на відповідність чинним мовним/мовленнєвим нормам. Редагування тексту рецензії. Мовні кліше для написання рецензії.

Змістовий модуль 3

Культура усної наукової комунікації

Тема 3.1. Виступ із науковим повідомленням

Риторика наукової мови – нова ідеологія наукового текстотворення та текстосприймання. Риторична організація наукових текстів. Усна наукова комунікація. Мовні відмінності усної і письмової форм наукового мовлення. Тема як предмет наукової розмови (доповіді, виступу).

Композиційно-логічна побудова усної наукової доповіді, повідомлення, виступу. Основні структурні елементи виступу. Ілюстративний матеріал, сухі факти й цифри «вголос». Етапи підготовки наукового виступу. Іntenція, диспозиція, елокуція, меморія, акція, релаксація. Іntenція (винайдення). Формування задуму, визначення мотивації виступу. Тема, ідея, концепція виступу. Вимоги до назви теми виступу: лаконічність, зрозумілість, конкретність. Мета виступу. Збір, систематизація, критичне осмислення науково-довідкового друкованого й електронного матеріалу. Запис прочитаного. Вимоги до записів. Посилання на літературні джерела. Етапи виступу. Диспозиція (розташування). Обмірковування матеріалу, структурування його за різними видами читання (оглядовим, пошуковим, суцільним). Складання деталізованого плану виступу (вступу, основної частини, висновків). Композиція виступу: блоки, акумуляція деталей, акцентування суттєвих моментів. Визначення проблем дискусійного характеру. Добір фактичного матеріалу (в т. ч. можливих таблиць, діаграм, графіків, схем тощо) до кожного пункту розробленого плану. Прогнозування можливих запитань слухачів та відповідей під час обговорення виступу. Формулювання висновків. Обмірковування вступної частини наукового виступу. Елокуція (словесне оформлення думки). Редагування ключових слів, стилістичне оформлення виступу. Перевірка матеріалів виступу на відповідність основним вимогам; логіці викладу, точності інформації, чинним мовним/мовленнєвим нормам. Вибір мовних засобів. Мовні огріхи у виступі. Меморія (запам'ятовування). Підготовка виступу з опорою на текст. Опанування тексту риторично (необхідні паузи, модуляція голосу). Тренування виступу. Проведення хронометражу виступу. Внесення необхідних уточнень і виправлень у тексті виступу. Акція, або публічне виголошення промови. Психологічні і логічні паузи у виступі. Техніка мовлення, дихання, голос, дикція, темп, паузи, інтонація, наголос. Потенційна мова жестів. Використання власних голосових можливостей. Різноманітність тональних рисунків у виступі. Дотримання регламенту виступу. Контакт з аудиторією. Міміка і жестикуляція. Недоліки в усному науковому мовленні: алогічність і алогізми в конструюванні тексту; невиправдані повтори, недостатньо або надлишково структурована інформація. Релаксація (ослаблення напруження), самоаналіз. Аналіз змістової і композиційної сторони виступу крізь призму спілкування з аудиторією, її сприйняття адресатом. Характер концентрації уваги, основні причини її ослаблення. Прийоми контакту з аудиторією. Аналіз відповідей на питання аудиторії. Спільне і відмінне в науковій статті і науковому виступі. Недоліки наукових виступів.

Тема 3.2. Мовленнєва поведінка в усній науковій дискусії, полеміці

Оратор і аудиторія. Мистецтво ефективної усної переконуючої комунікації. Монологічні (повіді, повідомлення, виступ) та діалогічні (наукова бесіда, дискусія) жанри усного наукового мовлення. Наукові конференції, наукові дискусії,

творчі диспути як засіб вияву культури наукової мови. Правила коректного ведення дискусії. Наукова полеміка. Коректні полемічні прийоми. Вербальні і невербальні засоби встановлення і підтримки контакту оратора з аудиторією. Емоційність і коректність виступу. Основні види аргументів. Суперечка як основа професійної дискусивно-полемічної мови. Роль «рецензента» на прес-конференції. Етикет публічного захисту наукової роботи. Мовна поведінка здобувача (виклад змісту, переконання опонентів, вираження згоди /незгоди, вдячності).

Тема 3.3. Комп'ютерна презентація наукового виступу

Комп'ютерний дискурс. Комп'ютерна презентація наукового виступу. Мета і ознаки електронної презентації наукового виступу: поліадресатність; варіативність. Підкреслення, виділення тексту кольором, великими буквами, шрифтами (курсивом, жирним, напівжирним, підкресленим), використання рисунків, фотографій, художніх ілюстрацій. Комунікативні стратегії: стратегія привернення уваги, стратегія інформування. Комунікативне завдання адресата при сприйнятті електронного тексту, розташованого в мережі Інтернет: перехід від пасивного до активного засвоєння наданої в тексті інформації. Інтерактивне спілкування з авторами наукових текстів.

4. Структура вивчення навчальної дисципліни

4.1. Тематичний план навчальної дисципліни

№ теми	Назва теми	Кількість годин					
		Денна / Заочна форма					
		Усього	У тому числі				
			лекції	СЗ/ ПЗ	лаб. зан.	інд. завд	СРС
1	2	3	4	5	6	7	8
Змістовий модуль 1. Наукова комунікація як складова наукової діяльності							
1.	Мовна особистість науковця-дослідника в соціокультурній парадигмі XXI ст.	6	2	-	-	-	4
2.	Науковий стиль української мови: загальна характеристика і специфічні риси. З історії становлення і розвитку наукового стилю української мови. Мовні особливості української наукової мови	10	1	1	-	-	8
3.	З історії становлення і розвитку наукового стилю української мови.	8	1	1	-	-	6
4.	Мовні особливості української наукової мови	6	-	-	-	-	6
	Усього годин за ЗМ 1	30	4	2	-	-	24
Змістовий модуль 2 Культура писемного наукового мовлення							
1.	Наукові тексти різних жанрів: властивості і структурно-смыслові компоненти	5	1	-	-	-	4
2.	Композиція писемного наукового тексту	5	1	-	-	-	4
3.	Мовне оформлення результатів наукової роботи	10	-	-	-	-	10
4.	Наукова стаття як самостійний науковий твір	7	-	1	-	-	6
5.	Науковий відгук і наукова рецензія	9	-	1	-	-	8
	Усього годин за ЗМ 1	36	2	2	-	-	32
Змістовий модуль 3 Культура усної наукової комунікації							
1.	Виступ із науковим повідомленням	6	1	1	-	-	4
2.	Мовленнєва поведінка в усній науковій дискусії, полеміці	9	1	-	-	-	8
3.	Комп'ютерна презентація наукового виступу	7	-	1	-	-	8
	Усього годин ЗМ 3	22	2	2	-	-	20
	Усього годин	90	8	6	-	-	76

4.2. Аудиторні заняття

4.2.1. Аудиторні заняття (лекції, семінарські заняття) проводяться згідно з темами та обсягом годин, передбачених тематичним планом.

4.2.2. Плани лекцій з передбачених тематичним планом тем визначаються в навчально-методичних матеріалах з дисципліни.

4.2.3. Плани семінарських занять з передбачених тематичним планом тем, засоби поточного контролю знань та методичні рекомендації для підготовки до занять визначаються в навчально-методичних матеріалах з дисципліни.

4.3. Самостійна робота

4.3.1. Самостійна робота аспірантів заочної форми навчання включає завдання до кожної теми.

4.3.2. Завдання для самостійної роботи та методичні рекомендації до їх виконання визначаються в навчально-методичних матеріалах з дисципліни.

4.3.3. Виконання індивідуальних завдань не є обов'язковим і може здійснюватися окремими аспірантами з власної ініціативи або за пропозицією викладача.

4.3.4. Тематика індивідуальних завдань та методичні рекомендації до їх виконання визначаються в навчально-методичних матеріалах з дисципліни.

4.3.5. Індивідуальні завдання виконуються в межах часу, визначеного для самостійної роботи, та оцінюються частиною визначених в розділі 6 цієї програми кількості балів, виділених для самостійної роботи.

5. Методи навчання та контролю

Під час лекційних занять застосовуються:

- традиційний усний виклад змісту теми;
- слайдова презентація.

На семінарських заняттях застосовуються:

- дискусійне обговорення проблемних питань;
- ситуаційні завдання;
- побудова логічних схем;
- розрахункові вправи;
- редагування фахових текстів;
- публічні виступи;
- роздатковий матеріал.

Поточний контроль знань з навчальної дисципліни проводиться у формах:

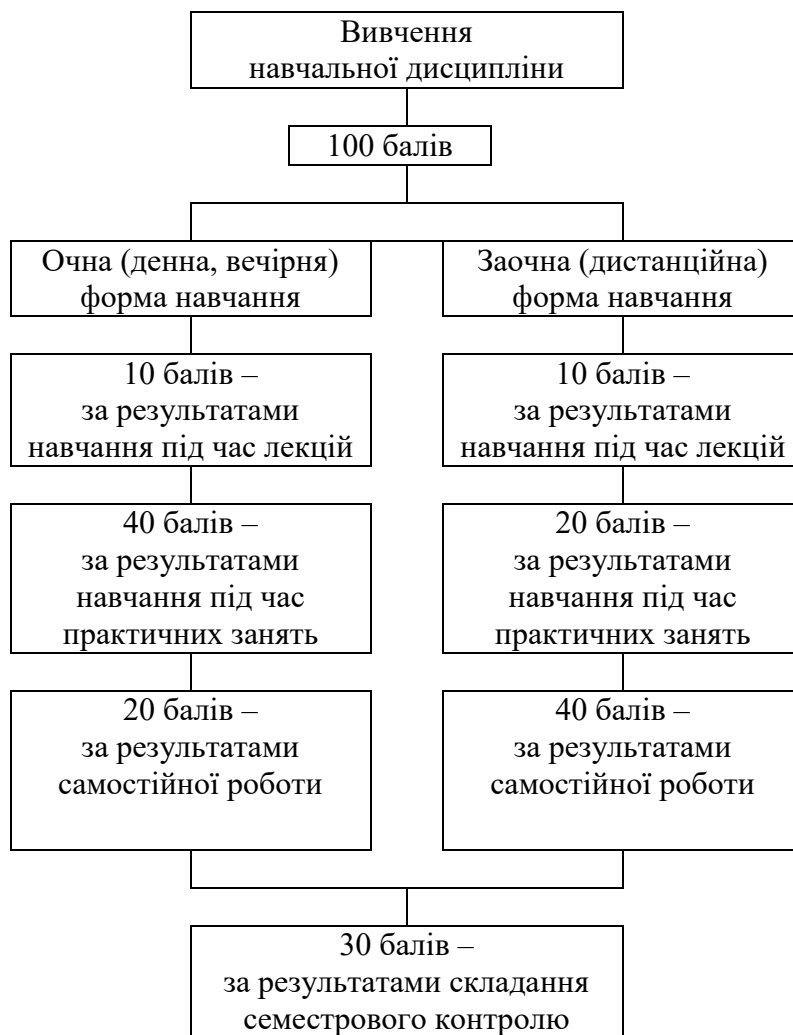
- 1) усне опитування на семінарських заняттях;
- 2) виконання поточних контрольних робіт у формі тестування;
- 3) складання окремих видів документів за ситуаційними завданнями;
- 4) робота із словниками; опрацювання фахової термінології;
- 5) робота із фаховими науковими текстами: редагування, коректування словосполучень, речень, текстів;
- 6) захист підготовленого публічного виступу.

Підсумковий семестровий контроль проводиться у формі усного /письмового заліку.

Структура залікового білету включає 2 теоретичних питання та практичне завдання.

6. Схема нарахування балів

6.1. Наррахування балів з навчальної дисципліни здійснюється відповідно до такої схеми:

6.2. Обсяг балів, здобутих аспірантом під час лекцій, семінарських занять, самостійної роботи та виконання індивідуальних завдань, визначаються в навчально-методичних матеріалах з цієї дисципліни.

7. Рекомендовані джерела для вивчення навчальної дисципліни

Базові

1. Антисуржик. Вчимося ввічливо поводитись і правильно говорити: навчальний посібник; за ред. О. Сербенської. Львів: Світ, 1994. 152 с.
2. Бабич Н.Д. Практична стилістика і культура української мови. Львів: Світ, 2003. 434 с.
3. Богдан С.К. Мовний етикет українців: традиції і сучасність. Київ: Рідна мова, 1998. 476 с.
4. Гриценко Т.Б. Українська мова та культура мовлення. Вінниця: Нова книга, 2003. 472 с.
5. Загнітко А.П. Українське ділове мовлення: професійне і непрофесійне спілкування. Донецьк, 2004. 421 с.
6. Кравець Л.І. Культура української фахової мови: навчальний посібник. Київ: ВЦ «Академія», 2007. 360 с.

7. Семенов О.М. Культура наукової української мови: навчальний посібник. Київ: ВЦ «Академія», 2010. 216 с.
8. Семенов О. Українська культуромовна особистість учителя (шляхи її формування в системі професійної підготовки): монографія. Київ: Педагогічна думка, 2007. 278 с.
9. Ярема С. На теми української наукової мови. Львів: НТШ, 2002. 44 с.

Допоміжні

1. Антоненко-Давидович Б.Д. Як ми говоримо. Київ: Радянський письменник, 1970. 254 с.
2. Баранник Д.Х. Усний монолог (загальні особливості мовної структури). Дніпропетровськ, 1969. 144 с.
3. Богдан С.К. Семантична визначеність вставних одиниць у науковому тексті. Українське мовознавство. Київ: Вища школа, 1988. Вип. 15. С. 124–129.
4. Ботвина Н.В. Офіційно-діловий та науковий стилі української мови: навчальний посібник. Київ: Артес, 1998. 190 с.
5. Вінніков В.А. Пам'ятка молодим вченим з написання наукових праць. *Український радіологічний журнал*. 2009. № 17. С. 7–9.
6. Волкотруб Г. Практична стилістика української мови: навчальний посібник. Тернопіль: Підручники і посібники, 2008. 256 с.
7. Гінзбург М.Д. Десять відомих правил українського ділового та наукового стилю, зведені в систему. *Стандартизація, сертифікація, якість*. 2004. № 2. С. 22–28.
8. Голуб Н.Б. Риторика у вищій школі: монографія. Черкаси: Брама-Україна, 2008. 400 с.
9. Городенська К. Синтаксична специфіка української наукової мови. *Українська термінологія і сучасність*: зб. наук, праць. Київ: КНЕУ. 2001. Вип. IV. С. 11–14.
10. Дротянко Л. Наукова і побутова мови у процесі взаємопроникнення культур. *Вісник НАН України*. 2005. № 11. С. 51–58.
11. Дядюра Г.М. Функціональні параметри образності в науковому стилі (на матеріалі текстів природничих та технічних наук): Автореф. дис. ... канд. філол. наук: 10.02.01. Черкаси, 2001. 18 с.
12. Єрмоленко С.Я. Нариси з української словесності (стилістика та культура мови). Київ: Довіра, 1999. 267 с.
13. Жайворонок В.В. та ін. Українська мова в професійній діяльності: навчальний посібник. Київ: Вища школа, 2006. 431 с.
14. Зелінська Н.В. Сучасний науковий дискурс: парадокси розвитку. *Вісник Київськ. міжн. ун-ту*. 2004. Вип. 3. С. 13–25.
15. Карпіловська Є. Структурні зміни української наукової термінології протягом двадцятого сторіччя. Проблеми української термінології. *Вісник НУ «Львівська політехніка»*. 2004. № 503. С. 3–8.
16. Коваль А.П. Науковий стиль сучасної української літературної мови. Структура наукового тексту. Київ, 1970. 306 с.
17. Кочерга О. Деякі міркування про шляхи і манівці розвитку української наукової термінології. *Сучасність*. 1994. № 399–400. С. 173–182.
18. Культура мовлення вчителя-словесника. Луганськ: Навчальна книга, 2007. 111 с.
19. Михайлова О.П. Українське наукове мовлення. Лексичні та граматичні особливості: навчальний посібник. Харків, 2000. 97 с.
20. Непийвода Н. Автор наукового твору: спроба психологічного портрета. *Мовознавство*. 2001. № 3. С. 11–23.
21. Онуфрієнко Г.С. Науковий стиль української мови: навчальний посібник. Київ: Центр навчальної літератури, 2006. 312 с.
22. Основи наукового мовлення: навч.-метод. посібник. Черкаси: ЧНУ ім. Богдана Хмельницького, 2005. 80 с.

23. Сербенська О. Культура усного мовлення: Практикум: навчальний посібник. Київ: Центр навчальної літератури, 2004. 216 с.
24. Синиця І.А. Діалогічність у науковому тексті. *Мовознавство*. 2004. № 2–3. С. 55–60.
25. Сурмін Ю. Науковий текст: специфіка, підготовка та презентація: навч.-метод. посібник. Київ: НАДУ, 2008. 184 с.
26. Тернавська Т. До проблеми експресивності наукового мовлення. *Вісник Луганськ, держ. пед. ун-ту імені Т. Шевченка. Серія «Філологічні науки»*. Луганськ: Альма-матер, 2001. № 3. С. 134–140.
27. Чак Є.Д. Складні випадки правопису та слововживання. Київ: А.С.К., 1998. 272 с.
28. Чепіга І.П. Мовленнєві особливості наукового тексту: текст-міркування, текст-доказ. *Лінгвістичні студії*. Донецьк. 2002. Вип. 10. С. 157–161.

Словники

1. Бибик С.П., Сюта Г.М. Словник іншомовних слів: Тлумачення, словотворення та слововживання: Близько 35 000 слів і словосполучень. Харків: Фоліо, 2006. 623 с.
2. Білоус М., Сербенська О. Екологія українського слова. Практичний словник-довідник. Львів: Вид. центр ЛНУ ім. Івана Франка, 2005. 88 с.
3. Бук С. 3000 найчастотніших слів наукового стилю сучасної української мови. Львів: ЛНУ ім. Івана Франка, 2006. 192 с.
4. Бурячок А.А. Орфографічний словник української мови. Київ: Наукова думка, 2002. 460 с.
5. Бурячок А.А. Словник синонімів української мови: У 2-х т. НАН України. Інститут мовознавства ім. О.О. Потебні. Київ: Наукова думка. 1999.
6. Великий зведений орфографічний словник сучасної української лексики: 253 000 слів. Київ: Перун, 2004. 887 с.
7. Гринчишин Д.П., Капелюшний А.О., Пазяк О.М., Сербенська О.А. Словник труднощів української мови: Близько 15000 слів. Київ: Радянська школа, 1989. 336 с.
8. Демська О.М., Кульчицький І.М. Словник омонімів української мови. Міжнародний фонд «Відродження». Львів: Фенікс, 1996. 223 с.
9. Дзюбишина-Мельник Н.Я., Дужик Н.С., Єрмоленко С.Я., Ленець К.В., Пустовіт Л.О. Культура мови на щодень. Київ: Довіра, 2000. 170 с.
10. Єрмоленко С.Я., Бибик С.П., Годор О.Г. Українська мова: Короткий тлумачний словник лінгвістичних термінів. Київ: Либідь, 2001. 224 с.

Інформаційні ресурси

1. Наукова періодика України: <http://www.nbuv.gov.ua>
2. Сайт Українського мовно-інформаційного фонду: <http://www.ulif.org.ua>
3. Українська мова в Інтернеті: <http://www.nowamowa.com.ua>
4. Культура мови: <http://www.kultura-mowy.wikidot.com>